

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบันการผ่าตัดเสริมเต้านมนับได้ว่าเป็นหนึ่งในการทำศัลยกรรมความงามที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ แต่ก็ถือเป็นวิธีการเสริมความงามที่มีความเสี่ยงสูงเช่นกัน เนื่องจากการนำเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนรูด้าเข้าไปในร่างกายด้วยวิธีทางศัลยกรรมโดยวิธีการฝังในร่างกายระยะยาว เต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกายจึงต้องมีคุณภาพและได้มาตรฐาน และต้องกระทำการผ่าตัดโดยแพทย์ผู้มีวิชาชีพเวชกรรมที่เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาศัลยกรรมตกแต่งที่มีความชำนาญสูง จึงจะสามารถทำการผ่าตัดศัลยกรรมได้อย่างปลอดภัย มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดความเสียหายต่างๆ ตามมา เช่น ปัญหาเต้านมผิดรูปร่างไปจากเดิม ปัญหาเต้านมติดเนื้อ ปัญหาซิลิโคนรั่ว หรือปัญหาการเป็นมะเร็งเต้านม เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย และบางรายอาจถึงอันตรายต่อชีวิต

แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคจากการใช้เต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด พระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2541 พระราชบัญญัติความผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2525 และประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2540 เรื่อง เต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายก็ตาม แต่ก็คงยังเกิดปัญหาอยู่หลายประการ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมและกำกับมาตรฐานและคุณภาพความปลอดภัยของเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย กล่าวคือ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2540 เรื่องเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย กำหนดให้ “เต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกาย” เป็นเครื่องมือแพทย์ที่กระทรวงสาธารณสุขจัดให้เป็นเครื่องมือแพทย์ที่ต้องแจ้งรายละเอียดตามมาตรา 6 (2) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 โดยจัดเป็นเครื่องมือแพทย์ที่อยู่ในระดับการควบคุมที่เข้มงวดระดับปานกลาง ผู้ที่ประสงค์จะผลิตหรือนำเข้าเต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกายต้องได้รับใบจดทะเบียนสถานประกอบการผลิต หรือนำเข้า และได้ใบรับแจ้งรายละเอียดต่อเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา จึงจะผลิต นำเข้าเต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกายได้ แต่เครื่องมือแพทย์ชนิดนี้กระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้เข้าผ่าตัดศัลยกรรม โดยการ

นำเต้านมเทียมซิลิโคนฝังเข้าไปในร่างกายทั้งหมด และมุ่งหมายสำหรับใช้งานระยะยาว ซิลิโคนเต้านมเทียมที่ใช้ฝังในร่างกายก็ควรจะต้องมีคุณภาพ และมาตรฐาน เพื่อให้ผู้เข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรมเกิดความปลอดภัยมากที่สุด แต่กลับไม่มีการตรวจสอบ คุณภาพ และมาตรฐานของเครื่องมือแพทย์ชนิดนี้แต่อย่างใด ทำให้การควบคุมกำกับดูแลในเรื่องของคุณภาพและมาตรฐานไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ไม่สามารถคุ้มครองความเสี่ยงของผู้รับการผ่าตัดซึ่งอาจได้รับอันตรายจากการใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกาย ทั้งยังไม่มีมีการกำหนดมาตรการในการขายเครื่องมือแพทย์ชนิดนี้ ทำให้ปัจจุบันมีการขายเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังในร่างกายได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะขายในเว็บไซต์ หรือการขายให้ธุรกิจเสริมความงามที่ดั่งขึ้น ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลต่อการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานของเครื่องมือแพทย์ชนิดนี้

2. ปัญหาเกี่ยวกับการปิดฉลากเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย แม้ว่ากระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2540 เรื่องเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ควบคุมกำกับกับการปิดฉลากที่เกี่ยวกับเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนไว้โดยเฉพาะ แต่การกำหนดให้แสดงคำเตือนและข้อควรระวังการใช้ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอที่จะคุ้มครองผู้รับการผ่าตัดศัลยกรรมเต้านม เนื่องจากไม่สามารถทราบได้ถึงความเสี่ยง หรือผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์ของการใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดนี้ จึงต้องหามาตรการเพื่อควบคุมการกำกับฉลากให้เหมาะสมกับความเสี่ยงของเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย

3. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานของผู้ประกอบวิชาชีพแพทย์ศัลยกรรมตกแต่ง ซึ่งเป็นผู้ใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย กล่าวคือการศัลยกรรมเต้านมเป็นการผ่าตัดเพื่อนำเครื่องมือแพทย์ชนิดซิลิโคนเต้านมเทียมเพื่อใช้ฝังในร่างกายของผู้บริโภค ซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่ผู้รับการผ่าตัดจะได้รับอันตรายต่อร่างกาย หรืออาจจะถึงชีวิตได้ จึงต้องกระทำโดยแพทย์ที่มีความรู้ความชำนาญในด้านนี้โดยเฉพาะ แต่จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2525 กำหนดให้บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพแพทยสภาเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม² ซึ่งเป็นการเปิดช่องให้ผู้จบการศึกษาและได้ปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตที่ได้ขึ้นทะเบียนและได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพแพทย์สามารถประกอบวิชาชีพแพทย์ไม่ว่าสาขาใดๆ ก็ได้ ทำให้แพทย์ที่ไม่ได้จบสาขาศัลยศาสตร์ตกแต่งมาโดยเฉพาะ เข้ามาทำการ

¹ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2540 เรื่องเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ข้อ 3 (8)

² พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2525 มาตรา 4

ผ่าตัดศัลยกรรมเต้านมได้จึงก่อให้เกิดความเสียหายกับผู้บริโภคซึ่งเข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรมเต้านมเป็นอย่างมาก จึงต้องหามาตรการควบคุมมาตรฐานของแพทย์ผู้ใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดนี้ เพื่อให้สามารถคุ้มครองความปลอดภัยของผู้รับการผ่าตัดศัลยกรรมได้มากยิ่งขึ้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบและการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย กล่าวคือ เมื่อเกิดความเสียหายที่เกิดจากการเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายกับผู้บริโภคแล้ว อาจเกิดจากความไม่ได้คุณภาพหรือมาตรฐานของตัวเครื่องมือแพทย์เอง หรือเกิดจากการผ่าตัดจากแพทย์ซึ่งไม่ได้มาตรฐานก็ตาม ย่อมเกิดปัญหาว่าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะเหตุใด บุคคลใดบ้างต้องรับผิดชอบ และผู้บริโภคจะได้รับการเยียวยาความเสียหายจากบุคคลใดได้บ้าง อีกทั้งการเรียกร้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องรับผิดชอบอยู่ภายใต้การดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาล ซึ่งการฟ้องร้องกระบวนการทางศาลนั้น ทำให้เกิดความล่าช้าในการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย และมีความยุ่งยากในเรื่องของภาระการพิสูจน์ที่ผู้ให้บริการต้องพิสูจน์ทางด้านเทคนิค จึงควรหามาตรการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคได้รวดเร็วขึ้น

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 รวมถึงกฎหมายอื่นๆ ข้างต้น ยังไม่เพียงพอต่อการควบคุมความปลอดภัยของเครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนฝังในร่างกายได้อย่างแท้จริง โดยบางเรื่องยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายควบคุมในบางเรื่องมีกฎหมายควบคุมแล้วแต่ไม่เหมาะสม ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน หรือยังมีช่องว่างของกฎหมาย ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ เป็นเหตุให้ผู้บริโภคเกิดความเสียหายจากการใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ทั้งเมื่อเกิดความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้เครื่องมือแพทย์ดังกล่าวกลับไม่สามารถเยียวยาความเสียหายของผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง เมื่อได้ศึกษาทั้งกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ ผู้ทำวิทยานิพนธ์เห็นว่ามีความจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยผู้บริโภคที่ใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนชนิดฝังในร่างกายให้เหมาะสม มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับระดับสากล

5.2 ข้อเสนอแนะ

การที่จะคุ้มครองความปลอดภัยผู้บริโภคที่ใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเต้านมเทียมซิลิโคนชนิดฝังในร่างกายให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากขึ้น จำเป็นต้องมีการกำหนดแนวทางและมาตรการทางกฎหมายดังต่อไปนี้

5.2.1 ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 23) พ.ศ. 2540 เรื่อง เต้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ซึ่งอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2531 และให้ออกเป็นประกาศฉบับใหม่ เป็นประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องเต้านมเทียมซิลิโคนที่ใช้ฝังใน

ร่างกาย โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 (1) (3) (4) (5) (10) และ (13) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 โดยแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(1) จากเดิมซึ่งกำหนด “ให้ด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายเป็นเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ผลิต หรือผู้นำเข้าต้องแจ้งรายละเอียด” เป็น “ให้ด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายเป็นเครื่องมือแพทย์ ที่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้ขายจะต้องได้รับอนุญาต”

(2) เพิ่มมาตรการกำกับคุณภาพมาตรฐาน โดยกำหนดให้ด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายต้องมีคุณภาพมาตรฐานและข้อกำหนดตามที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กำหนด

(3) เพิ่มมาตรการกำกับคุณภาพในการผลิต โดยกำหนดให้ด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายผลิตโดยผู้ผลิตที่ได้รับรองคุณภาพการผลิตระดับประเทศ หรือมาตรฐานระดับประเทศตามที่คณะกรรมการอาหารและยาเห็นชอบ เช่น หลักเกณฑ์และวิธีการที่ดีในการผลิต (GMP) มาตรฐานองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน 13485 (ISO 13485)

(4) เพิ่มมาตรการกำกับการขาย โดยกำหนดให้ด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย เป็นเครื่องมือแพทย์ที่ขายได้เฉพาะแก่สถานพยาบาล หรือผู้ประกอบการวิชาชีพทางการแพทย์สาขา ศัลยศาสตร์ และจะขายเครื่องมือแพทย์ชนิดนี้ได้จะต้องยื่นคำขออนุญาตและได้รับใบอนุญาตจาก สำนักคณะกรรมการอาหารและยา

(5) เพิ่มมาตรการการกำกับฉลาก โดยกำหนดให้ระบุ “ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงในการใช้” ไว้บนภาชนะบรรจุ หรือหีบห่อบรรจุอย่างชัดเจน

ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับการควบคุมคุณภาพ และมาตรฐานของเครื่องมือแพทย์ ชนิดด้านมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายให้มีความเหมาะสม และเกิดประสิทธิภาพในด้านความปลอดภัย กับผู้บริโภคซึ่งเข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรมด้านม

5.2.2 เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 ดังนี้

(1) เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 77 ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายเครื่องมือแพทย์ ต้องรับผิดชอบในความเสียหายต่อจิตใจอันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหายที่เกิดจากการใช้เครื่องมือแพทย์ด้วย

(2) เห็นควรออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง การจัดกลุ่มเครื่องมือแพทย์ ตามความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บของมนุษย์โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551 ให้มีรายละเอียดดังนี้

2.1 จัดแบ่งกลุ่มเครื่องมือแพทย์ตามระดับความร้ายแรงของเครื่องมือแพทย์ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายมนุษย์ เป็น 4 กลุ่ม

(ก) เครื่องมือแพทย์กลุ่ม 1 หมายถึง เครื่องมือแพทย์ที่มีความเสี่ยงต่ำ

(ข) เครื่องมือแพทย์กลุ่ม 2 หมายถึง เครื่องมือแพทย์ที่มีความเสี่ยงปานกลางระดับต่ำ

(ค) เครื่องมือแพทย์กลุ่ม 3 หมายถึง เครื่องมือแพทย์ที่มีความเสี่ยงปานกลางระดับสูง

(ง) เครื่องมือแพทย์กลุ่ม 4 หมายถึง เครื่องมือแพทย์ที่มีความเสี่ยงสูง

2.2 กำหนดหลักเกณฑ์ให้เครื่องมือแพทย์ที่มีความเสี่ยงสูงเป็นเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้ขายจะต้องได้รับอนุญาต ทั้งนี้ให้เครื่องมือแพทย์ชนิดเด็นมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายเป็นเครื่องมือแพทย์ประเภทความเสี่ยงสูง

5.2.3 เห็นควรให้แพทยสภามีมาตรการทางกฎหมายกำหนดมาตรฐานของแพทย์ที่เป็นผู้ใช้เครื่องมือแพทย์ชนิดเด็นมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกายเป็นการเฉพาะ โดยกำหนดว่าการผ่าตัดศัลยกรรมเด็นมซึ่งต้องใช้เด็นมเทียมซิลิโคนใช้ฝังในร่างกาย ต้องกระทำโดยแพทย์ที่จบสาขาศัลยศาสตร์ตกแต่ง หรือได้รับวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญทางด้านศัลยศาสตร์ตกแต่งและเสริมสร้างจากแพทยสภาเท่านั้น ซึ่งอาจกระทำในลักษณะเดียวกับการออกข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพ เรื่อง เกณฑ์การรักษาเพื่อแปลงเพศ พ.ศ.2552 ทั้งนี้ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับการผ่าตัดศัลยกรรมเด็นมจากแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญ

5.2.4 เห็นควรให้มีการตั้งกองทุนชดเชยความเสียหายอันเกิดจากเครื่องมือแพทย์ ทั้งนี้ให้กองเครื่องมือแพทย์เป็นผู้ดูแลกองทุน ภายใต้การควบคุมของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา อาจกันเงินที่ผู้ผลิต หรือนำเข้าในแต่ละรายต้องชำระให้รัฐส่วนหนึ่ง แล้วจัดสรรนำมารวมไว้เป็นกองทุน อาจใช้ชื่อว่า “กองทุนเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากการใช้เครื่องมือแพทย์” เมื่อมีความเสียหายจากการใช้เครื่องมือแพทย์เกิดขึ้นให้นำเงินในกองทุนไปเยียวยาผู้เสียหายในเบื้องต้นโดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความผิด ทั้งนี้ จะต้องกำหนดขอบจำกัดของความเสียหาย และกำหนดผู้มีอำนาจพิจารณาชดเชยค่าเสียหายไว้ด้วย และหากได้รับเงินช่วยเหลือแล้ว จะเป็นการตัดสิทธิเรียกร้องทางศาล ส่วนหน่วยงานของรัฐสามารถไปฟ้องไล่เบี้ยกับผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายได้ต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาอย่างทันที่ และเกิดความยุติธรรมแก่ผู้เสียหายให้มากที่สุด เพราะหลักความรับผิดชอบตามสัญญาและตามหลักละเมิดนั้นไม่สามารถที่จะเยียวยาความเสียหายได้อย่างแท้จริง

5.2.5 เห็นควรให้นำระบบการประกันภัยความรับผิดทางการแพทย์ มาใช้กับความรับผิดจากการให้บริการของผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์ โดยกำหนดเป็นกรณีสำหรับศัลยแพทย์ตกแต่ง ซึ่งแพทย์ผู้เอาประกันภัยทำสัญญากับผู้รับประกันภัยซึ่งอาจจะเป็นบริษัทประกันภัยเอกชน

องค์กร หรือสมาคมซึ่งมีการรับประกันภัย เพื่อให้ผู้เสียหายจากการเข้ารับบริการสาธารณสุขด้านม
ได้รับการเยียวยาชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริง โดยความเสียหายนั้นอาจเกิด
จากความรับผิดชอบตามสัญญาหรือความรับผิดทางละเมิดก็ได้ หรือแม้ผู้เข้ารับบริการผ่าตัดจะได้ให้ความ
ยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยปริยายก็ตาม ผู้รับประกันภัยจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
ตามความเสียหายที่แท้จริง ทั้งนี้ไม่เกินวงเงินที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ ให้กับผู้เสียหายจากการรับ
บริการทางการแพทย์ ข้อดีของการรับประกันภัยความรับผิดทางการแพทย์ที่แตกต่างจากการเรียกร้อง
ในลักษณะอื่นๆ ก็คือผู้ป่วย สามารถได้รับชดใช้ค่าเสียหายตามความเป็นจริงซึ่งแตกต่างจากการ
ได้รับค่าเสียหายจากการฟ้องร้อง การอนุญาโตตุลาการ หรือการได้รับชดใช้โดยรัฐจากนโยบาย
สาธารณสุข เนื่องจากผู้ป่วยมักได้รับการชดใช้ค่าเสียหายเพียงบางส่วนเท่านั้น

5.2.6 เห็นควรนำระบบกองทุนชดเชยความเสียหายมาใช้กับกรณีความเสียหายที่เกิดจาก
การเข้ารับบริการโรงพยาบาลของรัฐ ทั้งกรณีความเสียหายที่เกิดจากความรับผิดตามสัญญาหรือความ
รับผิดทางละเมิด รวมทั้งกรณีที่ผู้เข้ารับบริการผ่าตัดได้ให้ความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเป็นการ
เยียวยาผู้เสียหายเบื้องต้นโดยไม่ต้องรอกการพิสูจน์ถูกผิด ทั้งนี้ ควรกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณา
กำหนดค่าเสียหาย ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนของประชาชน แพทย์ บุคลากรทางสาธารณสุข และ
ผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งกำหนดขอบจำกัดของความเสียหายที่จะได้รับเงิน และกำหนดประเภทของ
ความเสียหาย อัตราการจ่ายเงินชดเชยขั้นต่ำ ขั้นสูงในแต่ละกรณี เช่น กรณีเสียชีวิต ทูพผลภาพอย่าง
ถาวร เจ็บป่วยเรื้อรัง สูญเสียอวัยวะ หรือพิการ เป็นต้น เพื่อให้กรรมการมีหลักเกณฑ์พื้นฐานในการ
พิจารณา เมื่อคณะกรรมการได้วินิจฉัยแล้ว หากผู้ป่วยไม่พอใจคัดค้านอีกก็สามารถที่จะรับเงินจาก
กองทุนดังกล่าวได้เลย และถือว่าเป็นการสละสิทธิที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลต่อไป แต่หากว่าผู้เสียหาย
ยังติดใจคัดค้านอยู่ ก็สามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลได้อีก โดยการตราเป็นพระราชบัญญัติ ส่วนหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงินเป็นไปตามข้อบังคับ

5.2.7 เห็นควรให้ใช้โครงการตราสัญลักษณ์ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภคกับธุรกิจเสริมความงาม ซึ่งเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ใช้กำหนดความรับผิดและเยียวยา
ความเสียหายสำหรับความรับผิดในทางละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจเสริมความงามต่อผู้เข้ารับบริการ
โดยให้เป็นโครงการที่มีผลบังคับเป็นกฎหมาย เพื่อให้มีลักษณะเป็นประกันภาคบังคับในการชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนกรณีเกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัยของผู้เข้ารับบริการ เมื่อเกิดความ
เสียหายขึ้น การกำหนดให้ผู้ประกอบการจะต้องชดใช้เยียวยาด้วยวิธีการใด หรือจำนวนเงินเท่าใด
เป็นอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการ
สาธารณสุข และตัวแทนภาคประชาชน ผู้ทรงคุณวุฒิตามที่กำหนด เมื่อคณะกรรมการฯ มีมติอย่างไร
ผู้ประกอบการต้องชำระ โดยชดใช้ให้กับผู้เสียหายโดยเคร่งครัด เมื่อผู้เสียหายยินยอมรับเงินชดใช้

จากผู้ประกอบแล้ว จะไม่สามารถใช้สิทธิทางศาลได้อีก ซึ่งจะทำให้ผู้เสียหายจากการเข้ารับบริการ
ศัลยกรรมเต้านมจากสถานประกอบการเสริมความงาม ได้รับการเยียวยาชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
ได้ทันทีทั้งที่ และลดปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาล